

Kristina Paltén

Desirée Wahren Stattin

Alleen in Iran

Vertaling Tineke Jorissen-Wedzinga en Sophie Kuiper

HarperCollins

Voor dit boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC™ ten behoeve van verantwoord bosbeheer.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam

Copyright © Kristina Paltén & Desirée Wahren Stattin 2018
Oorspronkelijke titel: *Den rädda löparen*
Copyright Nederlandse vertaling: © 2018 HarperCollins Holland
Vertaling: Tineke Jorissen-Wedzinga en Sophie Kuiper via het Scandinavisch Vertaal- en Informatiebureau Nederland
Omslagontwerp: Kristin Lidström
Bewerking: Marry van Baar
Omslagbeeld: Kristina Paltén
Kaart: Anna Torsteinsrud
Zetwerk: Mat-Zet B.V., Soest
Druk: CPI Books GmbH, Germany

ISBN 978 94 027 29504
ISBN 978 94 027 5680 7 (e-book)

NUR 400
Eerste druk oktober 2018

Originele uitgave verschenen bij Wahlström & Widstrand, Stockholm, Zweden.
Uitgeven door bemiddeling van Ahlander Agency.
HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises Limited * en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer.
Handelsmerken met * zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

DEEL EEN

Een leven in vrijheid

Op mijn eenendertigste had ik nog geen meter uit eigen beweging gered.

Hardlopen bestond niet in mijn wereld. Het was saai en vermoeiend, iets waartoe ik op school gedwongen was.

Mijn interesse werd gewekt toen op een dag een jeugdvriendin belde om te vragen of ik met haar in Stockholm de tien kilometer voor vrouwen wilde rennen. Iets in mij wilde de uitdaging aangaan.

Ik kan het best eens proberen, dacht ik, en ik diepte wat sportkleren op.

Mijn jeugdvriendin nam al vrij vroeg in de race een flinke voorsprong. Na acht kilometer was ik doodop en brandden mijn benen. Maar toen ik tussen de plastic afzetlinten het laatste stuk naar de finish insloeg, juichte mijn hele wezen. Overal zag ik lachende vrouwen met rode wangen. De vrouwen en hun tred straalden een enorme kracht uit. En leuk dat het was!

De week daarop ging ik naar het recreatiegebied Lida in Tullinge en rende ik vijftien kilometer. Het was verschrikkelijk en mijn kuiten deden pijn, maar het onverwachte genot was groter. Ik snoof de geur van gevallen dennennaalden op en zag de vogels zich opmaken voor de herfsttrek. Toen ik thuiskwam, was ik ontzettend trots op mezelf. Mijn benen, vijftien kilometer! Wow!

De volgende dag liet mijn hele lichaam weten dat ik het op de proef had gesteld, en met plezier strekte en draaide ik mijn gewrichten om de spierpijn te voelen.

Toen had ik nog geen idee dat hardlopen mijn medicijn zou worden, de basis van mijn nieuwe leven. Mijn nieuwe baan, waarvoor ik veel moest reizen, paste totaal niet bij me en maakte me neerslachtig en ge-

frustreerd. Terwijl ik op mijn werk niet goed in mijn vel zat, probeerden mijn man en ik maandenlang een kind te krijgen, zonder succes. Mijn hoofd weigerde dienst en mijn lichaam stortte in. Toen ik al een paar maanden met ziekteverlof was vanwege een burn-out, liet de liefde van mijn leven me weten dat hij niet met me verder wilde. Dat kwam hard aan. Wat had ik eigenlijk bereikt, als ik mijn werk niet kon doen, geen kinderen kon krijgen en ook nog eens verlaten werd door mijn man?

Hardlopen hielp me door die existentiële crisis heen. Toen ik herstellende was van mijn burn-out, beleefde ik tijdens mijn hardlooptrondjes voor het eerst sinds tijden weer momenten van geluk. Ik schreef me in voor de halve marathon van Stockholm, en dat werd een fantastische ervaring. Toen de scheiding een halfjaar later een feit was, liep ik mijn eerste marathon en ervaarde ik een geluksroes die ongekend was. Hardlopen zou ook de leegte vullen van de kinderen waarop ik had gerekend, maar die ik nooit kreeg.

Door het hardlopen leerde ik mezelf kennen. Ik vond het heerlijk om te bewegen, en als anderen er genoeg van kregen, begon ik het net leuk te vinden. Ik ontdekte dat mijn benen me konden dragen naar plaatsen waar ik nog nooit geweest was, al was het maar naar de parken en recreatiegebieden van Stockholm, en het feit dat ik niet wist waar de reis heen zou gaan was een avontuur dat me kriebels in mijn buik bezorgde. Het hardlopen gaf me veel tijd voor mezelf en zo kreeg ik de kans om na te denken over mijn leven – of, als ik dat liever wilde, om mijn hoofd leeg te maken.

Na mijn eerste marathon wilde ik een nog langere race rennen en ik begon informatie te verzamelen. Alles langer dan een marathon heette ‘ultra’, en er waren tijdlopen en afstandslopen. Bij tijdlopen rennen de lopers rondjes op een baan en als het eindsignaal klinkt, wint degene die de langste afstand heeft afgelegd in de tijd waarvoor hij of zij zich ingeschreven heeft. Dat kan een, zes, twaalf, vierentwintig, achtenveer-

tig of tweeënzeventig uur zijn. De zesdagenloop is de grote klassieker. Afstandslopen zijn meestal vijftig of honderd mijl, wat neerkomt op respectievelijk ruim tachtig en honderdzesentwintig kilometer.

Ik wilde het proberen, maar welke variant zou ik kiezen? Een tijdloopleek me het meest voor de hand liggend, want daar lopen alle deelnemers op dezelfde baan en kunnen ze gemakkelijk stoppen als het te zwaar wordt of als ze geblesseerd raken, maar ik durfde het nog niet aan. Daarom besloot ik in plaats daarvan mijn vriendin Emelie aan te moedigen tijdens haar vierentwintiguursloop en te kijken hoe ver ze kwam. Dat was een ervaring die de deur naar een heel nieuwe wereld voor me opende.

In de ultracultuur was iedereen welkom – vrouwen, mannen, mensen met overgewicht, ouderen – en iedere loper beleefde de loop op zijn eigen, persoonlijke manier. In die vierentwintig uur renden de elitelopers zonder stoppen, zelfs het aantal sanitaire stops werd tot een minimum beperkt. Anderen lasten lange adempauzes in, gingen zitten om een banaan te eten of gingen op een matje liggen om een paar uur te slapen. Bij één wedstrijd zag ik zelfs de zeven jaar oude Arvid. Hij rende een rondje, stopte en omhelsde zijn moeder, rende er nog een, stopte en at een pannenkoek, rende nog twee rondjes. Rustte uit.

Bij veel klassieke langeafstandslopen, zoals de marathon, is het niet ongebruikelijk dat het publiek en zelfs de organisatoren hun boeltje pakken en naar huis gaan voor de laatste deelnemer over de finish is. Bij ultralopen is dat anders. Hier wordt uiteraard de winnaar gehuldigd, maar ook degene die als laatste over de streep komt. Zijn of haar inzet is immers minstens even groot, en soms zelfs groter, want de laatste heeft langer gelopen. Het komt weleens voor dat de laatste deelnemer met vuurwerk wordt onthaald.

Ik was om. Zeven maanden later liep ik mijn eerste vierentwintiguursloop. Toen het startschot klonk, dacht ik verward: goed, dus moet ik hier nu rennen, een etmaal lang hetzelfde rondje op een vierhonderd meterbaan? Tegelijkertijd voelde het als een luxe. Vierentwintig

uur helemaal voor mezelf! Ik mocht doen waar ik zelf zin in had: naar muziek luisteren, met anderen praten, opgaan in mijn eigen gedachten.

Door het hardlopen kreeg ik ook veel nieuwe vrienden. Zo ontmoette ik tot mijn grote vreugde Carina Borén. In 2010, tijdens een duurloop in Täby, liepen we zeventig kilometer samen en sindsdien waren we onafscheidelijk. Ik had mijn *partner in adventure* gevonden. We liepen samen, lachten, zweetten en organiseerden ten slotte een hardloopleweekend voor Zweedse ultralopers, waarvoor we een Zuid-Afrikaanse professor uitnodigden; we aten samen, ontmoetten andere lopers, en natuurlijk renden we samen. Carina was ook degene die me steunde toen ik de veertig naderde en in mijn eentje een kind probeerde te krijgen. Ik had een aantal jaar op de vader van mijn toekomstige kinderen gewacht, tot ik inzag dat hij te laat zou komen, en dus ging ik naar een kliniek in Kopenhagen waar ik drie reageerbuisbevruchtingen onderging. Na elke poging zaten Carina en ik bij haar thuis gebakjes te eten. Ze had vrolijke kinderservetjes gekocht om ons feestje de juiste sfeer te geven en de eitjes op weg te helpen. Carina had zelf ook geen kinderen en als ik zwanger werd, zou zij de tien papadagen opnemen en bonusmama worden, hadden we besloten. Intussen planden we onze eerste ultraloop. Als er geen kind zou komen, wilde ik iets anders hebben om naar uit te zien, en Carina had ook wel zin in een avontuur. De keus viel op een loop van Turkije naar Zweden. Op die route zouden we de meeste voor ons onbekende landen ontdekken: Turkije, Bulgarije, Roemenië, Oekraïne, Polen, Litouwen, Letland en Estland. Het was een avontuur dat ons vreugde zou schenken als ik geen kind zou krijgen.

Het staafje vertoonde nooit een plusje. Ik zou het nooit mogen meemaken. De eerste keer dat er twee bevruchte eitjes waren geplaatst, voelde het alsof ik gouden eieren in mijn buik droeg. Ik wiegde ze, droomde weg, koesterde ze. Maar de zwangerschapstest liet geen positieve uitslag zien en kort daarna werd ik ongesteld. Toen durfde ik niet meer te hopen. Ik was van zo hoog gevallen.

Mijn kinderloosheid was een groot verdriet, maar gaf me ook volledige vrijheid. Nu kon ik mijn innerlijke stem helemaal volgen. Carina en ik brachten onze plannen ten uitvoer en in 2013 togen we te voet van Turkije naar Stockholm. Het laatste stuk vanuit Finland legden we kanoënd af. Het werd het startschot voor een aantal leuke gezamenlijke avonturen.

Op mijn werk probeerde ik niet bij de pakken neer te zitten. Ik was ingenieur bij Ericsson, op het hoofdkantoor in Kista, en leidde projecten waarbij we producten van derde partijen implementeerden in Ericssons eigen softwareoplossingen, maar de waarheid was dat hardlopen steeds meer van mijn tijd in beslag nam en ik daarvan genoot.

Na onze reis naar Turkije begon ik meteen na te denken over het volgende avontuur; wat zou het worden? Ik wilde graag de omgeving van Turkije al rennend nader verkennen, want het was er mooi en de mensen waren vriendelijk. Maar deze keer moest mijn reis een diepere betekenis hebben.

De laatste jaren had ik gemerkt dat de angst onder mensen overal ter wereld was geëscaleerd. De polarisatie tussen het Westen en de islam leek met de dag te groeien. Velen van ons baseren hun wereldbeeld op aannames die voortkomen uit angst voor een andere religie of cultuur. Ikzelf ook.

En dus besloot ik door Iran te rennen, een land met shariawetgeving waarmee ik geen enkele band had en dat ik in de vage categorie 'gevaarlijke landen in het Midden-Oosten' had ondergebracht. Ik hoopte dat ik de wereld, en mijzelf, zou kunnen laten zien dat al die angst nergens voor nodig is. Dat kon ik het beste doen door me bloot te stellen aan datgene waarvoor ik bang was, en een hardlooptocht door Iran was een van de engste dingen die ik me kon voorstellen. Een perfect project dat waarschijnlijk heel wat aandacht zou opleveren, wat precies was wat ik wilde.

Waar was ik bang voor? Mannen met zwaaiende vuisten die stenen

naar me zouden gooien of achter me aan zouden komen om een einde te maken aan mijn goddeloze gedrag, omdat ik als vrouw alleen dwars door het land rende. Of dat ik het risico liep om slachtoffer te worden van een groepsverkrachting of lynchpartij, waarna ze mijn verbrande, in stukken gehakte lichaam in een rivier zouden gooien. Mijn fantasieën waren grenzeloos en macaber.

Maar wat ik van mijn tocht van Turkije naar Zweden had geleerd, was dat onze angst vaak voortkomt uit vooroordelen en dat maar weinig van die vooroordelen, misschien zelfs geen enkele, overeenkomt met de werkelijkheid. Als dat mijn angstbeeld van een ander land is, dacht ik, dan is de kans groot dat veel anderen het ook zo zien. Wat als ik met mijn voettocht door Iran vooroordelen kan ontcrachten en zo angst en xenofobie kan verminderen? Dan draait het niet alleen maar om mij en hoe ik twee maanden lang de ene voet voor de andere zet, maar kan mijn tocht misschien een diepgaande uitwerking hebben op anderen.

Ik ben opgegroeid in een gelovige familie. In ons stadje in Noord-Zweden was de zondagsschool een vanzelfsprekend en belangrijk trefpunt voor alle kinderen, en mijn ouders bezochten zowel het gebedshuis als de kerk. Mijn christelijke kindergeloof is met de jaren drastisch veranderd, in een richting die voor mij de ware is. Mijn geloof betekent doen wat mijn hart me ingeeft. God heeft mij een verlangen gegeven en Gods weg is dat verlangen te volgen. Omdat God een deel van mij is, ben ik God, en God is mij. Dat geldt voor alle mensen. Als ik mijn hart volg en zo het pad bewandel dat God mij heeft toegedacht, voel ik me goed en deel ik goedheid met anderen.

Mijn kinderloosheid was een groot verdriet, maar ik zag het ook als teken. Als God wilde dat ik me in plaats van het moederschap zou wijden aan hardlopen, dan moest het zo zijn.

Dus met vertrouwen, nieuwsgierigheid en openheid als richtsnoer besloot ik door Iran te rennen, en ik zou het in mijn eentje doen.

Wil ik sterven zonder het geprobeerd te hebben?

Eind 2014 vestigde ik het wereldrecord voor de achtenveertiguursloop op de loopband. In februari 2013 had ik het record voor de twaalfuursloop op mijn naam gezet, en tussen maart en juli van dat jaar rende ik met Carina van Turkije naar huis.

Toen ik de twaalf uur rende, was de uitdaging grotendeels om dat te durven doen voor publiek, ongeacht of ik daarin zou slagen. Het publiek inspireerde me enorm en ik merkte dat ik op mijn beurt hen inspireerde. Ik mocht in het middelpunt staan van al die positieve energie. Dat wilde ik opnieuw beleven, en de achtenveertig uur had ik nog nooit gelopen.

Net als het twaalfuursrecord zette ik het achtenveertiguursrecord neer bij sportschool Actic in Kista, en het werd een waar volksfeest. Wildvreemden kwamen me aanmoedigen, lieten bloemen en cadeautjes achter. Tussen het publiek stond ook een man met de naam Amir Nazari. In de maanden die volgden zouden Amir en ik goede vrienden worden, en ik denk dat mijn tocht door Iran zonder hem nooit had plaatsgevonden.

Een van de eerste keren dat we elkaar ontmoetten gingen we koffiedrinken. Amir wilde een spin-record vestigen en wilde meer weten over de reglementen.

Amir was een man van tegen de vijftig, met een heldere oogopslag en grijze plukken in zijn haar. Als hij sprak, klonk een licht accent door in zijn verder perfecte Zweeds. Maar hij liep met een kruk. Wilde hij, met zijn kruk, het wereldrecord spinnen op zijn naam zetten? Ik was verbaasd, maar durfde er niet naar te vragen.

Hij vertelde dat fietsen een van zijn grootste hobby's was en dat hij

deelnam aan tochten in heel Zweden. Hij vroeg zich af of hij net zoiets zou kunnen doen als mijn wereldrecord, maar dan op de spinfiets. Toen vertelde hij dat hij uit Iran kwam en dat zijn liefde voor fietsen daar was ontstaan, meer dan vijftig jaar geleden.

Iran! O, wow! Ik vertelde meteen over mijn plannen om door zijn voormalige thuisland te rennen. Ik zei dat ik met een hardlooptocht door Iran hoopte de wereld te kunnen laten zien dat veel van onze angsten ongegrond zijn. Amir bevroor ter plekke en keek me met zijn bruine ogen aan.

‘Als jij door mijn voormalige vaderland rent, beloof ik dat ik mijn uiterste best zal doen om je te helpen,’ zei hij, en zo te zien meende hij ieder woord. Toen vertelde hij het hele verhaal over hoe hij in de jaren tachtig naar Zweden was gekomen. Dat zijn been in de Irak-Iranoorlog was verbrijzeld door granaatscherven terwijl hij gewonden naar het ziekenhuis droeg, en dat dat in zekere zin een geluk bij een ongeluk was. Omdat hij zijn dienstplicht niet meer kon vervullen, kreeg hij een speciale identiteitskaart die het hem mogelijk maakte naar het buitenland te reizen, als hij dat wilde.

Toen hij tweeëntwintig was, viel zijn oog op een reis naar Roemenië. Hij zou moeten overstappen in Rome en Stockholm. Amir greep zijn kans. Het was nooit zijn plan geweest om naar Roemenië te gaan. Op Arlanda stapte hij uit en hij vroeg asiel aan. Zijn moeder was vier jaar eerder overleden, maar van zijn vader, zijn broer en zus en zijn vrienden had hij afscheid genomen. Hij dacht dat hij nooit meer terug zou kunnen.

Uiteindelijk mocht hij in Zweden blijven, waar hij ingenieur, vader en fietser werd. Zijn oorlogsverwonding belette hem het rennen, maar fietsen ging uitstekend.

Amir en ik werden vrienden. Ik ontmoette zijn vrouw en kinderen en hij nodigde me uit voor zijn vijftigste verjaardag.

Een paar dagen na dat feest leggen we een landkaart op tafel en be-

ginnen we mijn reis uit te stippelen. Als ik dwars door Iran wil rennen, wat is dan de beste route?

‘Ik ren graag door mooie landschappen,’ zeg ik, hangend boven de kaart.

‘Dan zou ik deze streek aanraden. Dit is Irans groene gordel. Daar is het minder warm, maar wel vochtig,’ zegt Amir, en hij wijst naar het groene gebied ten zuiden van de Kaspische Zee.

Ik krijg kriebels in mijn buik. Irans groene gordel, die wil ik zien! Maar ik wil genoeg kilometers maken om echt te kunnen zeggen dat ik het land doorkruist heb. Iran is meer dan drie keer zo groot als Zweden. Als ik bijvoorbeeld alleen maar de ongeveer zeshonderd kilometer van de Turkse grens naar de grens met Azerbeidzjan zou rennen, zou dat voelen als valsspelen.

Amir kijkt peinzend.

‘Koerdistan, op de grens met Irak, kun je beter vermijden. Daar kan het soms onrustig zijn. Het zuidoosten van Iran, Beloetsjistan, is ook onrustig, en ook bij de grens met Afghanistan kun je beter wegblijven. Daar wordt gehandeld in drugs en er zijn veel vluchtelingen.’

‘Zou ik van de Kaspische Zee naar de Perzische Golf kunnen rennen?’ vraag ik.

‘Het grootste deel van Iran is woestijn, dus ik denk dat die route nogal zwaar zou zijn voor je,’ zegt Amir. ‘Bovendien liggen de steden ver uit elkaar.’

‘Ik kan maar voor één loopdag eten meenemen,’ zeg ik, ‘dus ik moet dorpen of steden vinden die op ongeveer vijftig kilometer afstand van elkaar liggen.’

Amir kijkt weer naar de kaart.

‘Ik zou je deze route aanraden,’ zegt hij, en hij wijst het aan met zijn vinger. De start in Noordwest-Iran, waar het land grenst aan Turkije, en door wat eruitziet als berg- en woestijnlandschap naar de Kaspische Zee. Het is zwaar om met een kinderwagen van een kilo of veertig berg-

opwaarts te rennen, maar de bergen lijken me niet al te hoog. Na de Kaspische Zee glijdt Amirs vinger verder naar de grens met Turkmenistan. We meten met onze duim en wijsvinger en schatten de route op zo'n zestienhonderd kilometer. Carina en ik hebben tweeëndertighonderdzesentig kilometer gerend. Dit is nog niet eens de helft. Een eitje!

'Dat is duizend mijl,' zeg ik verrukt, en ik denk aan de afstandslopen in de ultraloopwereld. 'Misschien noem ik mijn tocht wel "duizend-en-één-mijl"'

Toen ik met Carina rende, liepen we vijfenzeventig dagen lang ongeveer een marathon per dag tussen Istanbul en Tallinn, en toen nog een stuk in Finland. Vijftig tot zeventig kilometer per dag is geen probleem. Nu wil ik iets meer tijd hebben om te schrijven en mensen te ontmoeten. Vijfendertig kilometer per dag zou net mooi zijn. Ik wil niet alleen maar rennen, maar ook de aandacht trekken en laten zien wat ik tegenkom. Ik hoop dat de meesten die ik ontmoet vriendelijke, gewone mensen zullen blijken en geen gevaarlijke vreemdelingen, zoals moslims vaak neergezet worden. Ik ben ook van plan om te schrijven over problemen waar ik op stuit, ook als ze soms misschien mijn vooroordelen bevestigen. Mijn reis zou niets betekenen als ik loog over wat ik meemaakte, alleen maar om mijn uitgangspunt dat de mens en de wereld grotendeels goed zijn te verdedigen.

Ik fantaseer veel over Iran en wat ik daar zal beleven. Voor mijn geestesoog zie ik mannen in witte, lange gewaden met een zwarte band rond hun hoofddoeken, die met hun kamelenkaravanen over de zandduinen van de woestijn trekken. Ik weet heus wel dat het een ouderwets fantasiebeeld is, maar het blijft koppig hangen. Alle mannen zijn hetzelfde en streng gelovig, terwijl de vrouwen naar vrijheid snakken. Voor mij is de bevolking van tachtig miljoen een homogene groep luidruchtige mensen die met keelklanken praten. Tegelijkertijd weet ik dat Perzisch het Frans van het Midden-Oosten is, een vloeiende, zachte taal.

In mijn hoofd is Iran een wetteloos land waar wie dan ook mij zo-
maar in de gevangenis kan gooien. Maar ik heb ook het idee dat veel
Iraniërs hoogopgeleid zijn, keurig gestreken kleren dragen, beroemde
dichters citeren en veel over geschiedenis weten.

Op mijn werk zijn veel collega's enthousiast over mijn aanstaande
reis, en het nieuws verspreidt zich als een lopend vuurtje onder de
Zweedse Iraniërs bij Ericsson. Ze laten van zich horen met aanmoedi-
gingen en goede raad, en dat ik uitgerekend in hun vaderland zal ren-
nen, doet hun ogen stralen.

Maar niet iedereen is er even blij mee en vooral mijn directe chef is
aan het morren. Wil ik nu alweer vrij hebben? Net op dat moment komt
de volgende ontslaggolf.

De laatste jaren zijn zwaar geweest voor Ericsson en veel werknemers
moesten vertrekken. Op het dieptepunt gingen we van honderdzeven-
tienduizend naar vierenvijftigduizend man personeel. Nu moesten nog
eens tweeduizend werknemers vertrekken en mijn afdeling zou met
twintig procent krimpen.

Ik was vierenvertig jaar, mocht mijn collega's graag, maar mijn
werk had geen enkele betekenis voor me. Zo kwam ik op het idee.
Zou ik me hier nog twintig jaar zitten vervelen, of konden de ontsla-
gen bij Ericsson mijn toegangkaartje tot een ander leven zijn?

Ik had al vaak lezingen gegeven over mijn wereldrecords en avontu-
ren. De aanstaande reis door Iran had al heel wat interesse gewekt, voor
ik er zelfs maar aan begonnen was. Ik achtte de kans groot dat er ook
achteraf nog belangstelling zou zijn. Mijn lezingen werden gewaar-
deerd en vaak kreeg ik een daverend applaus. Na afloop kwamen veel
mensen naar me toe omdat ze meer wilden weten. Misschien zou ik
mijn brood kunnen verdienen met mijn avonturen en met wat mij na
aan het hart lag: hardlopen. Door het lopen en andere uitdagingen heb
ik me ontwikkeld als mens.

Ericsson had altijd al een voordelige afvloeiingsregeling voor werk-

nemers die gedwongen werden ontslagen. Zou Ericsson me een warme handdruk geven op de drempel van mijn nieuwe leven? Mijn hele lichaam tintelde bij het idee alleen al. En wat als het in het honderd zou lopen? Tja, dan moest ik misschien hotdogs gaan verkopen, maar dan had ik het in ieder geval geprobeerd.

Wilde ik sterven zonder het geprobeerd te hebben?

Ik liep naar het kantoor van mijn baas en zei het zonder veel omhaal. 'Je mag me gerust ontslaan.'

In mijn hoofd had ik me al een leven voorgesteld zonder bureau en zinloze projecten, een leven waarin ik meer tijd had om mijn vrienden te zien en te rennen. Ik was ontzettend nieuwsgierig: wie ben ik als ik alle vrijheid heb? Welke verborgen, creatieve talenten zouden tot bloei komen? Huisde ergens in mij een ondernemer, die zich zou laten zien als ik haar de kans gaf? Ooit in mijn leven wilde ik dat meemaken, en vierenveertig jaar leek me de perfecte leeftijd. Fit en sterk, met de wereld aan mijn voeten. Ik had bij Ericsson al geoefend met het geven van presentaties en bovendien had ik ook buiten mijn werk al heel wat lezingen gegeven. De basis voor ondernemerschap was er.

Er waren signalen die erop duiden dat ik beter aan mijn bureau kon blijven zitten. Meerdere persoonlijkheidstests en therapeuten hadden allemaal hetzelfde duidelijke beeld geschetst: ik ben voorzichtig, wil de controle hebben en neem niet graag risico's.

Met andere woorden, alles duidde erop dat ik niet geschikt was voor avontuur. Om hardlopondernemer te zijn is enig exhibitionisme vereist, want het is niet het hardlopen zelf dat geld in het laatje brengt, maar de lezingen. Als introverte, zekerheidsminnende Noord-Zweedse kon ik misschien beter bij Ericsson blijven en elke maand een veilig maandsalaris opstrijken, tot aan mijn veilige pensioen.

Maar ik had besloten me niet te laten leiden door angst. Een ander leven lonkte en ik was bereid het te proberen.

Met Amirs hulp was ik al een heel eind gekomen met het plannen

van de route. De vraag was of ik vrij zou krijgen om naar Iran te gaan, of dat het niet nodig was omdat ik geen baan meer had. In het ergste geval zou ik niet ontslagen worden en ook geen vrij krijgen. Wat moest ik dan doen? Ik wist wat ik wilde, maar durfde de beslissing niet zelf te nemen en liet die over aan mijn baas. Bovendien zou het uit financieel oogpunt gunstiger zijn als ik werd ontslagen. Ik hoopte er het beste van, hoezeer het idee me ook beangstigde.